

hlavnímu přelíčení na den 5. října t. r., dva dny před přelíčením, oznámil krajskému soudu, že si zřídil obhájce v osobě Dra G-a, předložil plnou moc a žádal, by veškerá vyrozumění, týkající se této trestní věci, byla zasílána onomu advokátu. Při hlavním přelíčení byl obžalovaný přítomen. Protokol o přelíčení nezaznamenává vůbec žádného návrhu se strany obžalovaného. S hlediska § 281 čís. 4 tr. ř. nemůže již proto zmateční stížnost obžalovaného dojít úspěchu, neboť nedostává se k tomu základní formální podmínky této stati zákona, nevyřízeného nebo zamítnutého návrhu, po případě odporu, stěžovatelem při hlavním přelíčení podaného. Než ani s hlediska čís. 3 téhož § nelze zmateční stížnosti přiznati oprávnění. § 79 tr. ř., jehož se stížnost dovolává, nestanoví povinnosti soudu, obesílati k hlavnímu přelíčení také obhájce. Ovšem je povinnost taková uložena soudu (předsedovi hlavního přelíčení) v druhé větě § 221 tr. ř. Ale zanedbání této povinnosti nemá za následek zmatečnost rozsudku, neboť sankcí tou je zabezpečeno jen zachovávání předpisu první věty § 221 tr. ř. a to zase jen ohledně obžalovaného, nikoli také ohledně jeho obhájce. Výtku nevyřízení návrhu před hlavním přelíčením podaného nelze podřaditi pod žádný ze zákonných důvodů zmatečnosti rozsudku. Jak ukázáno, je zmateční stížnost zřejmě bezdůvodna, pročež ji bylo podle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již při poradě neveřejné.

Čís. 2606.

Lhůta k opravným prostředkům běží bez ohledu na to, zda odsouzený, příslušník národní menšiny, rozuměl poučení o opravných prostředcích v jazyku státním; okolnost ta není důvodem ani pro navrácení v předešlý stav (§ 364 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Zm I 744/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání odpor, zmateční stížnost a odvolání obžalovaného proti rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chrudimi ze dne 14. října 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle ve smyslu §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., nevyhověv jeho žádosti za navrácení ku předešlému stavu pro zmeškání lhůt k oněm opravným prostředkům.

D ů v o d y:

Rozsudek pro zmeškání byl doručen obžalovanému dne 19. října 1926, jak svědčí návratka podepsaná jménem obžalovaného a datovaná oním dnem v R., jeho bydlišti. Pravosti svého podpisu a pravdivost údajů obžalovaný nepopírá. Podle §§ 284, 294, 427 tr. ř. činí lhůta k opovězení zmateční stížnosti a odvolání jakož i ku provedení odporu tři dny a počíná dnem po doručení opisu rozsudku vyneseno v nepřítomnosti obžalovaného. Podání, jímž obžalovaný opovídá zmateční stíž-

nost a odvolání a uplatňuje odpor proti rozsudku, došlo na soud dne 13. listopadu 1926, byvši na poštu podáno dne 12. listopadu 1926. Všechny tyto tři opravné prostředky jsou tudíž opožděny. Musily proto býti odmítnuty a to ohledně zmateční stížnosti podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již při poradě neveřejné, kdyžtě nebylo vyhověti ani žádosti obžalovaného za navrácení v předešlý stav pro zmeškání oněch lhůt. Podle § 364 tr. ř. je totiž první podmínkou úspěšnosti takovéto žádosti, by bylo prokázáno, že žadateli bylo neodvratnými okolnostmi bez vlastní nebo zástupcovy viny znemožněno zachovati lhůtu. Žadatel uvádí za důvod zmeškání lhůt, že nerozuměl ve státním jazyku sepsanému poučení o opravných prostředcích, že mu nebylo možno obstarati si ihned vysvětlení o obsahu právního poučení, poněvadž meškal mimo své bydliště, a že mu byl vysvětlen obsah rozsudku a že seznal pravý stav věci teprve, když byl poštou zaslal rozsudek jemu doručený svému zástupci do L. Těmito tvrzeními není uplatňována skutečnost oné povahy. Rozsudek byl podle úředního spisového záznamu dodán obžalovanému nejen v jazyku státním, nýbrž i v jazyku německém. Obžalovaný tedy věděl nebo mohl alespoň ihned seznati, že byl odsouzen. Bylo na něm, by vynaložil takovou míru bedlivosti, by ušel ujším hrozícím mu snad ze zmeškání lhůty. Že nemohl pro neodvratné překážky bez vlastního zavinění péči tu vynaložiti, ani sám netvrdí. Lhůta počala mu běžeti bez ohledu na to, zda rozuměl poučení o opravných prostředcích, neboť byla by po zákonu běžela také, kdyby se mu bylo poučení vůbec nedostalo. Ostatně mohl se zachovati ve smyslu čl. 21 odst. druhý vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Nelze-li tudíž uznati, že obžalovaný není vinen zmeškáním lhůt, nemůže býti vyhověno jeho žádosti za navrácení v předešlý stav a netřeba ani poukazovati k tomu, že žadatel neprokazuje ani náležitosti § 364 čís. 2 tr. ř.

Čís. 2607.

Věc, která jest ve spoluvlastnictví několika osob, jest pro každého spolumajitele věcí cizí (§ 183 tr. zák.) aspoň co do částek, jež by se při rozvázání spoluvlastnictví dělením věci nestaly jeho výhradním vlastnictvím.

V subjektivním směru vyžaduje se vědomí pachatelovo o hmotné protiprávnosti skutku (vědomí, že činem maří se účel, za jakým se svěření stalo).

(Rozh. ze dne 29. prosince 1926, Zm I 581/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 9. srpna 1926, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry ve smyslu § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém svém rozsahu a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.